

Olyan szépnek láttam. Imádtam gyönyörködni benne, csak révedezve rá gondolni, ábrándokat szőni róla. Nem volt benne semmi nemes, semmi különleges, sőt majdnem jelentéktelen tüneménynek volt mondható a valódi, kirakati szépségek mellett, engem mégis lenyűgözött. Sokan úgy jellemezték, hogy több mint az átlag, de sajnos hiányzik belőle az a plusz, amivel az igazán gyönyörűek közé emelkedhetne. Egy szóval kevés. Én mégis rajongtam érte. Nem olvadt a „senkik” közé, de nem járt köztük undorodva, lenézően, és nem tartozott a „nemesekhez” sem. Neki egy külön kategóriát tartott számon az élet, amit megrökönyödésemmre csak kevesen vettek észre. Mindenki a kiraktdíszeket kereste, és őket akarták magukénak mondani, ahelyett, hogy valami különlegesre figyeltek volna fel. Belebolondultam, azt akartam, hogy csak az enyém legyen, hogy másnak esélye se legyen felfedezni az igazi szépséget. Nem bírtam volna, ha másé lesz. Szükségem volt rá, Ő azonban nem volt senkié. Szerette, hogy szabad, hogy annyian megnézhetik, no persze nem hiúság vagy feltűnési vágy hajtotta, egyszerűen nem akart máshoz tartozni. Vannak olyan lelkek, akik „fogságban” megbolondulnak, beleőrülnek a kötöttségekbe és inkább eldobják maguktól az életet, mint sem olyan körülmények között tengődjenek, ami nekik nem az igazi. Szerelmem kétség kívül ebbe a kategóriába tartozott, és nem mutatott hajlandóságot kigyógyulni ebből a betegségéből. Persze ez csak számomra - aki eszeveszetten vágyott rá - volt betegség. Nem tudtam elfogadni, hogy nem lehet az enyém, hogy én akármennyire csodálom őt, akkor sem vihetem magammal. Igyekeztem legyűrni az ábrándot, elűzni az illúzió, elfeledni az álmot, de tudják hogy van ez, minél inkább el szeretnék feledni valamit, annál jobban a lelkünkbe eszi magát, és idegesítő dallamként ismétlődik a fejünkben újra és újra. Egy idő után nem tehetünk mást, mint hogy meghallgatjuk azt a bizonyos zenét, engedve a kísértésnek, hogy ezzel fékezzük a lelkünket mardosó vágy lángjait.

Tudtam, hogy bántani fogom, hogy nem lesz jó neki, de meg kellett próbálni. Valami azt suttogetta, hogy talán mégis örülne, boldog lenne, csak meg kéne próbálni. A suttogetás beszéddé, kiabálássá, végül tomboló sikollyá változott, amely követelte a tettet. Elgyengültem, és az ő lehetséges fájdalmai gyenge kifogásnak tűntek, amikkel saját gyávaságomat próbáltam ellensúlyozni.

Egyik nap, ha lehet még szebb volt, mint szokott. Tökéletes ragyogásba vonta Őt a rajongás, mellyel az életért lelkesedett. A langyos szél vörös koronáját borzolta, melyet ezernyi arany szállal szőtt át a májusi napsugár. Gyönyörű volt és én szokásomhoz híven elvesztem benne. Nem éreztem, hogy mai révülem más lenne, mint a többi, és már csak azon kaptam magam, hogy egy ollóval neki rontok.

Otthon port töröltem, mikor 6 éves kisfiam valami legóautóval a kezében megjelent a nappaliban. Hosszan bámult a vázára melyben egy meghajlott virágszál lógatta csupasz bibéjét. Vörös hajkoronája, aszott vértócsaként terült szét vízzel teli koporsója körül.

- Anyu nem tudad, hogy a pipacs meghal, ha leszedjük?

- De. Tudtam kincsem.

2016. 05. 21.